

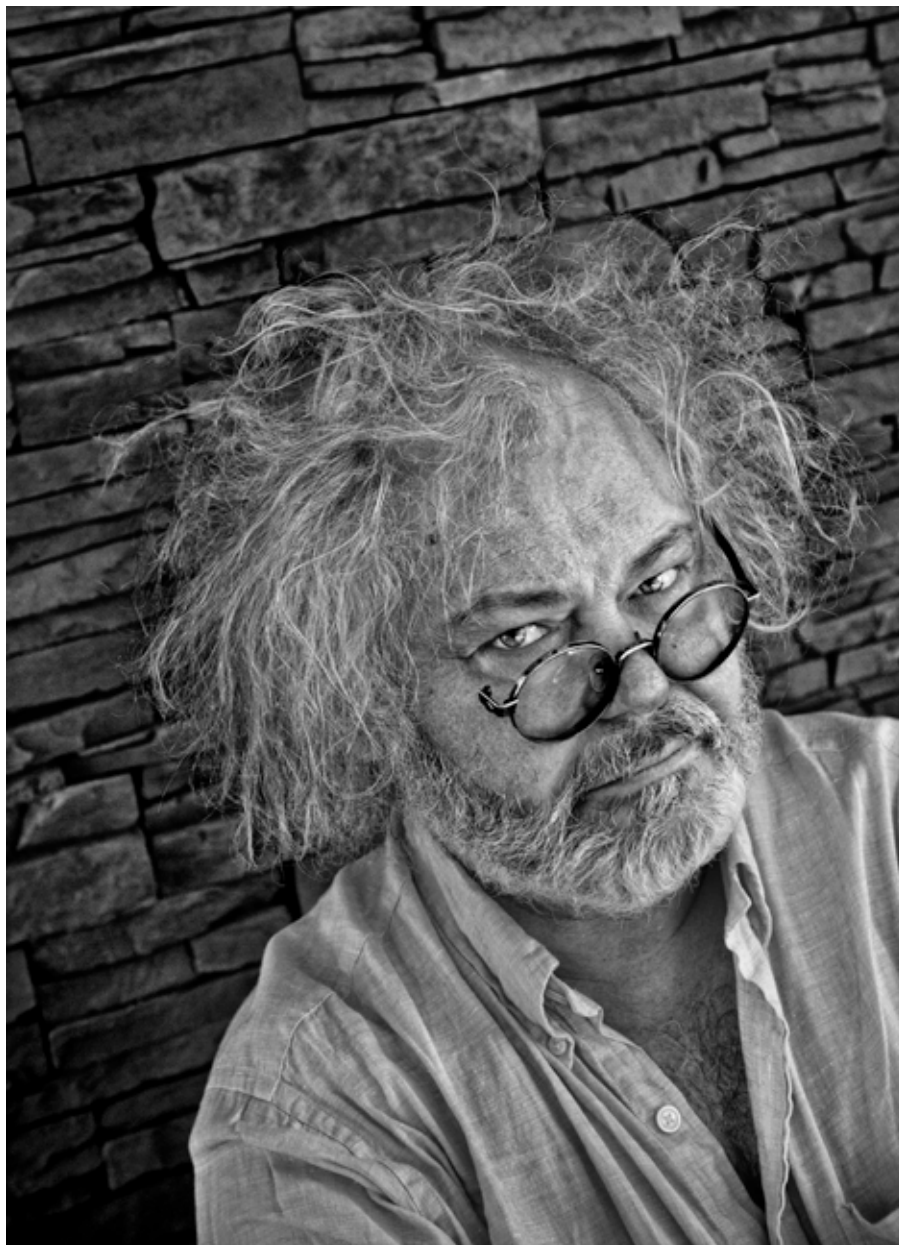
CHRISTERS KÄPP FOTOGRAFERAD AV CATO LEIN

FJELLIS

CHRISTER FJELLMAN

Intervju av LARS NOREN Fotografi av CHRISTER R FJELLMAN

Han är rund och glad med ett osannolikt skönt trassel uppe på skulden. Har ett längre förflutet i reklambranschen. Och skulle man vara det minsta tveksam bekräftar de stora runda och röda glasögonen i plast vad det handlar om: personal branding. Utan att det känns det minsta tillgjort. Han är barfota, när vi träffas i den generösa lägenheten vid Tantolunden. En man med två hål i huvudet, som han själv beskriver resultatet av den stroke han fick för fem år sedan. Då låg han skrynkligt till, men nu verkar allt hunky dory. Jag får snart veta att så enkelt är det inte.

CHRISTER FOTOGRAFERAD AV JOHAN BERGMARK

Fjellis är fotograf (något han själv anser är bara till hälften sant) och tanken är väl att vi ska tala om det, om de bilder han ställde ut på Galleri Axel tidigare i år, med titeln Rehabskuggor. Bilder han tog med en åldersstigen mobiltelefon av märket Sony Ericsson 800i, för han kunde inte hantera sin Nikon, knappt lyfta den. "Höger sida av kroppen var ganska försvagad, och är fortfarande inte bra", förklarar han.

Så vi börjar där, med det medicinska. "Hjärnblödning kallas ju för stroke", berättar Fjellis, och jag känner att det inte är första gången han drar den här storyn. "Hade jag fått en hjärnblödning hade jag dött. I mitt fall blockerades två små blodkärl och så brändes ett antal nervtrådar av". En tredjedel av de som drabbas dör med en gång, förklarar han osentimentalt. En tredjedel får allvarliga funktionsnedsättningar, och en tredjedel lyckas med hård träning ta sig tillbaka till livet. Som Christer Fjellman, a.k.a. Fjellis.

EN PERSON

VAR SJUTTONDE MINUT

Vi dricker kaffe medan mitt intervjuoffer bubblar på. Det gör vi båda, förresten, och det med en lätthet som om vi kände varandra sedan förr. Runtom oss, överallt, ligger det böcker, bilder och allsköns prylar och grejer som vittnar om en skapande människas vardag. Allt är framme, samtidigt. Min fru skulle begära skilsmässa.

Stroken: "Jag fick den i lunchrummet på jobbet". Säger att han sluddrade till, och plötsligt fungerade inte högerarmen. "Jag var bara femtiofem, men nu kan man ju få stroke när man är tonåring". En person var sjuttonde minut drabbas av någon form av stroke, säger Fjellis.

Det har nu gått drygt fem år sedan hans liv tvärstannade. "Alltså, det blev rätt tyst. Från att ha stått på bordet och dansat och presenterat idéer och så...". Paus (en av få). Han skulle ha varit i New York och plåtat med Annie

Leibovitz, veckan efter. Skakar på huvudet, när han tänker tillbaka. "Det blev tvärtyst och jag ville inte, kunde inte, orkade inte träffa människor".

TVÅOCHENHALVMILJON

PISSMYROR

"Det var som om pissmyror kom krypande över hjärnan, tvåochenhalmiljon på en gång. Det sved som eld. I två års tid, varenda gång jag blev stressad. Det är bättre nu", säger han, och jag tänker att det är en bildmänniska som talar. "Men om det kommer fel samtal eller om det blir trassligt med någon myndighet, då kommer myrorna krypande".

Vi talar om vem som får en stroke. Och varför. Fjellis tror att han sitter inne med åtminstone en del av förklaringen, och berättar att han som art director, reklamchef och så vidare alltid arbetade mycket hårt. För hårt. "Jag är nog med att hålla deadlines och budget, och jag överleverar". Säger att han har jobbat sju dagar i veckan, sedan han var sexton. Förutom de senaste åren, då, när han har varit (motvillig) konvalescent.

CATO, KNUT OCH ELVIS

Men vi kan ju inte bara tala om sjukdomar, och de förfärliga saker som utan förklaring händer oss människor, som när blixten dödar grannens dotter. När skapade han bilderna, vill jag veta. När kom Fjellis igång efter katastrofen?

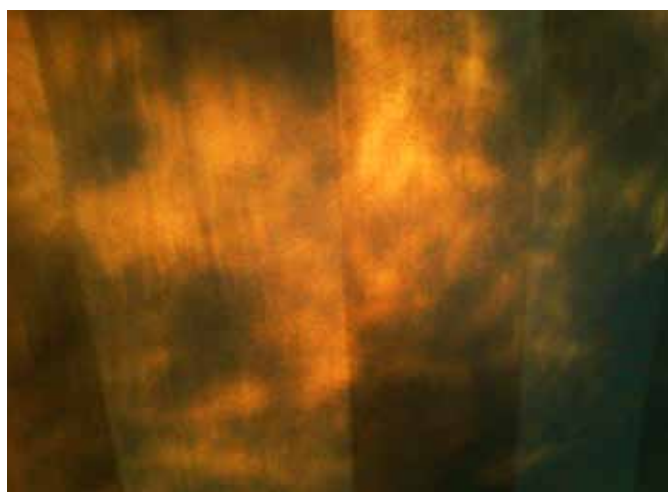
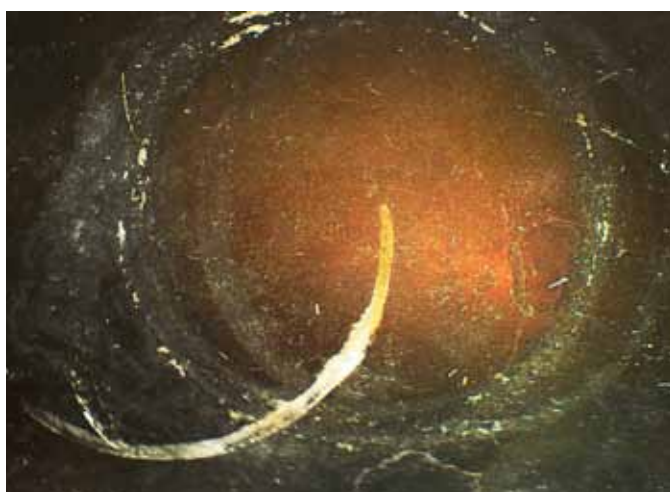
Jo, det var en sommardag 2010, när han gick till Double Elvis, galleriet på Söder. "Och då träffade jag Cato Lein och han sa, fan jag måste ta ett porträtt på dig". Knut Koivisto var också där och ville ta en bild. Massor av fotografer har plåtat Fjellis sedan dess, säger han inte utan stolthet. Mest är det Knut Koivisto och Sanna Sjöswärd. Hon är för närvarande i Teheran där hon fotograferar näsoperationer, välbeställda kvinnor som fixar snoken.

Cato och Knut tjtade på honom; sa att han måste börja plåta. Till slut gav han efter. Men den där gamla mobiltelefonen tog ju inga vidare bilder, förklarar Fjellis. Upplösningen är mindre än en megabyte, att jämföras med till exempel en iPhone som ligger på fjorton. Bilderna blev gråa och livlösa, säger han.

JANTE KONTRA FEJAN

"Jag tänkte, jag gör allt som man inte får göra, förändrade allt som man inte ska – saturation, kontraster, efterbelysning..." Och han använde inga minnesfunktioner. Gjorde allt direkt i originalet. "Ibland kände jag att det här går åt helvete, och då kastade jag bilden i papperskorgen". Bilderna gjordes mellan februari och november 2012. Han lade upp en hel del på Fejan och fick mycket likes.

Vi tittar på bilderna, som är lätta att tycka om. "Det är ju väldigt nära Hötorgskonst, det är jag medveten om", säger han. Men ingen har sagt något elakt om dem, vilket kanske beror på att

UTVAL AV BILDER FRÅN UTSTÄLLNINGEN REHABSKUGGOR

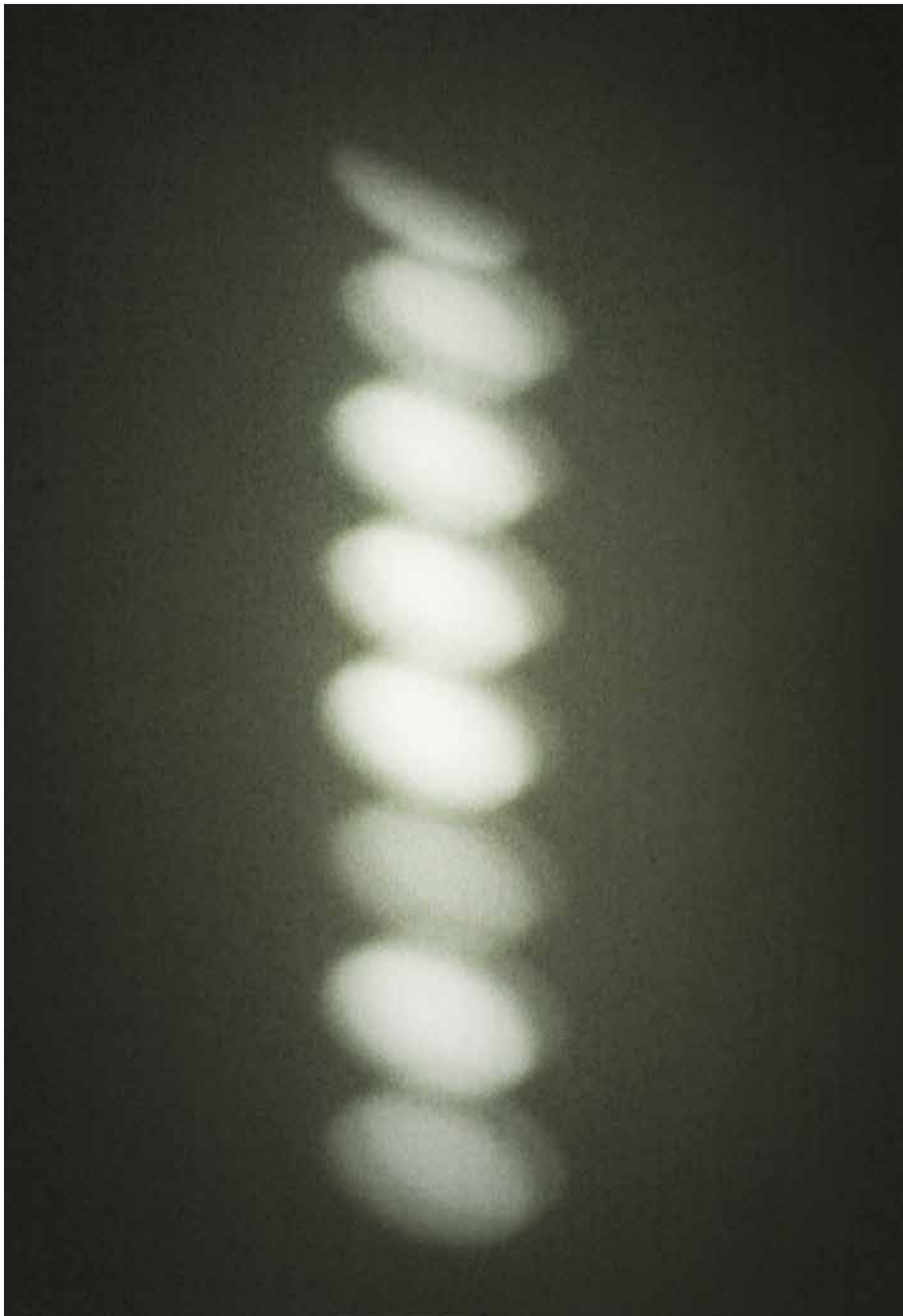

BILD FRÅN UTSTÄLLNINGEN REHABSKUGGOR

BILD FRÅN UTSTÄLLNINGEN REHABSKUGGOR

han är sjuk, gissar Fjellis. "Man får nog inte vara dum mot Fjellis". (Han talar återkommande om sig själv i tredje person.) För han är ju sjuk. Eller för att han själv inte är dum mot andra. "Om jag inte tycker om någonting så skriver jag ingenting". Det är Fejan vi talar om.

DEN DÄR STOLEN

Christer Fjellman började gå på utställningar, inte minst på Fotografiska. "Bröderna Broman säger att jag bor där, under någon trapp". De har varit väldigt hjälpsamma, hela familjen Broman. "Det började med att de fixade en Fjellis-stol. Nä, fan, det var Matias på ProCenter..." Han berättar om de här bevisen på vänskap och stöd med stor inlevelse och glädje. Återkommer till stolen med hans namn på. "När jag inte kunde komma på någon grej för jag var på rehabilitering i Sigtuna, då stod stolen där i alla fall, och ett glas rödvin".

Han fortsatte att producera bilder. Någon, sen allt flera, tyckte att han borde ställa ut dem, vilket han själv inte hade någon som helst tanke på. Till sist gav han efter. "Jag gjorde en

mind map på ställen. Gillade Bea (Tigerheim) på Galleri Axel".

Men det var ingen one-man-show direkt. "Allt jag kunde göra var att ta bilderna". Resten gjorde familjen, Vanja, Jonas och Inger. "De ramade, skickade ut brev, hängde, tog ned, hängde om... och hällde upp vin. Fantastiskt".

Vernissage blev det den 26 januari i år, två dagar efter Fjellis sextionde födelsedag. "Trodde inte att jag skulle sälja en enda bild, och då hade jag ändå satt priset till 395 kronor, vilket jag fick mycket kritik för". Det fanns bara ett exemplar av varje bild. "De var signerade och stämplade med den där lilla gubben". Han visar en teckning som är ett självporträtt från 73. "Utan gubbe är det ingen riktig Fjellis", säger han allvarligt.

3. 42. 80.

De första åttio bilderna sålde slut på tre timmar och fyrtyotvå minuter. "Vi hade 80 liter vin, jag ville inte att någon skulle gå därifrån utan att ha fått lite, för jag har ju själv gått på hur många vernissager som helst".

Och druckit vin, får man föreställa sig.

Det var sexhundra personer som kom till den lilla lokalen på Södermannagatan. Gode vännen Niclas Peyron stängde av gatan utanför galleriet, så att de kunde sätta upp ett tält. Peyron skulle prompt agera korvgubbe. Rebell-Robban, Slussens okrönte rocktrubadur spelade, och en av Robbans väninnor reciterade dikter.

Efersom allt sålde slut blev Fjellis tvungen att ta fram fler bilder. Det blev ytterligare fyrtyotvå fotografier, som alla gick åt i ett nafs vid en så kallad finissage.

Vad blir det nästa gång, undrar jag. "Kom ska du få se", säger han. Vi går till datorn. "Det är Slussen jag håller på med". Han sitter i bilen och kör varv på varv, berättar han, med den där gamla mobilen i nypan. "Jovisst, det är snarlikt Rehabkuggorna som manér", säger Fjellis. Jag hör mig själv fråga när bilderna på Slussen kommer, trots att jag vet att stress är det värsta han vet.

"Ja, när ska jag börja"? säger han och vaggar på huvudet.

